

Злата. Да я убишь, тя не ти зема такъв простакъ.

Х. Коста. Бе хей будала, отъ туй момче по-добъръ ли жо намъришь? — първъ момъкъ въ града ни, *анаджиму*.

Злата. *Хелбеття* ще са намъри единъ да знай вранцушки.

Х. Коста. Тебъ баща ти вренеъ ли бѣше?

Злата. Бащитъ ни като сж били дебели Българе, па и ний да останемъ като тѣхъ простаци, тѣй ли?

Х. Коста. Я гледъй куфа!... не та е срамъ! — Тя са прокопсала я? — като са облѣкла по модата, станала мандама, *анаджиму*.

Злата. (*пристрастно*) Како щешъ казвай, не можъ спре сегашното, хе! — модитъ си вървятъ, и свѣта са обраща на *цир-вирзакцията*, е!

Х. Коста. Я тѣй моди ти развъртахъ тебъ мозака я?

ЯВЛЕНИЕ IX.

Анка (*променена*), Х. Коста, Злата.

Анка. Хайдъ ма! кѣсно станъ, кога ще отидемъ? Хората са събрахъ на свадбата.

Злата. А че баща ти като ма ѝ заловилъ пакъ, излѣзе ми изъ ума и свадба и. . .

Анка. Пакъ какво има, Боже мой! се у насъ ли. . . тѣмъ мѣмростии?

Х. Коста. (*на Анка*) Дѣ, дѣ! и ти не ставай като майна си.

Злата. Тя майка ти лошева я? — отъ възъ свѣта.

Х. Коста. Ба си цвѣтиѣ, който та помириса, носа му нада, *анаджиму*.

Злата. Като съмъ лошева, убий ма, па тогазъ да земешъ по-добра — една дебела Българка да ти шета като робиня, и да мълчи като риба.

Х. Коста. (*гнѣвно*) Хемъ стига ми си дждрала. Зере (*дига ржка*) видишь ли? да н' та цапнѣ въ устата да ти прѣснѣ забитѣ.

Анка. Уфъ! тате, па остави сега ще отидемъ на свадба.

Х. Коста. (*на Анка*) Ха махвайте са. . .

Анка. Уфъ, Боже! — хайдъ ма! (*излиза*).

Злата. Напразно ходишь да са праскашь. То цѣма го вѣде нѣ